

[Estrup]

holdning ikke er typisk for fagbevægelsen, men at det bærende synspunkt i stedet er det, som LO, FTF og AC gav udtryk for i efteråret 1984 – da ledigheden i øvrigt var væsentlig højere end i dag – i forbindelse med høringsvaret vedrørende arbejdstilbudsordningen. Det hedder her:

»Dertil kommer, at strukturændringerne på arbejdsmarkedet foregår med øget styrke og stigende hast. Risikoen for, at der opstår en situation på arbejdsmarkedet, hvor et betydeligt antal job ikke kan besættes på trods af en høj arbejdsløshed (det såkaldte paradoksproblem) er derfor nærliggende, medmindre såvel arbejdsløse som de beskæftigede opnår de tilstrækkelige uddannelseskvalifikationer.«

Den holdning er der til gengæld perspektiv i.

Som sagt er vi enige med finansministeren i en lang række af de mulige initiativer, som nævnes i redegørelsen. Vi er også enige i, at problemet kan deles op dels i en informations-, vejlednings- og overvågningsopgave, dels i en fornyelses- og uddannelsesopgave, men vi synes, forslagene er for lidt konkrete og for meget har karakter af hensigterklæringer. Derfor vil jeg gerne slutte af med at pege på nogle bestemte punkter, hvor vi umiddelbart finder behov for en indsats.

Vi har for det første brug for nu at få en afklaring omkring arbejdsformidlingens rolle og muligheder. Beskyldningerne for at ødelægge formidlingssystemet gennem helt uholdbare nedskæringer har gennem længere tid føjet gennem luften. Arbejdsministeren har derimod fastholdt, at det alene drejer sig om nødvendig rationalisering og effektivisering. Vi kan ikke længere have en situation, hvor påstand står mod påstand, nu må vi have en kulegravning, som udmunder i en redegørelse til folketinget. Denne må så danne grundlag for en beslutning om AFs dimensionering og de deraf afledte nødvendige bevillinger, og jeg vil gerne understrege, at det radikale venstre finder, at arbejdsformidlingssystemet har en overordentlig vigtig rolle at spille i omstillingsprocessen.

Dernæst et par ord om uddannelsesinitiativer. Det har været nævnt fra flere sider i dag, at der er problemer vedrørende arbejdsmarkedsuddannelserne, og jeg vil gerne melde mig som en af dem, der føler, at der er problemer på dette område.

Vi har måttet konstatere, at indsatsen i 1986 er lavere, end den var i 1985, og det tror jeg er en uholdbar situation. Jeg mener, det er vigtigt, at vi får øget midlerne på dette område. Jeg mener, det er nødvendigt, at en del af de penge, som nu er sat af, de 125 mill. kr., faktisk bruges på arbejdsmarkedsuddannelserne, og jeg mener, at vi i den forbindelse også må overveje, hvordan vi bedre får de ledige ind i systemet.

Dernæst må man sige, at på en række områder har vi fået taget initiativer med virkning også på lang sigt. Det gælder efteruddannelsesloven, og det gælder 10 punkts programmet for voksenundervisningen; det er nogle gode ting, som vil virke i den kommende tid. Men jeg tror, vi i langt højere grad nu må interessere os for princippet livslang uddannelse. Det er også et af de principper, som er nødvendige, hvis vi skal have kvinderne ind i nogle virkelig fornuftige og konstruktive uddannelsesvalg. For mange kvinder vil i den kommende tid opdage, at de har valgt forkert i uddannelsessystemet, og de har behov for at komme tilbage i uddannelsessystemet.

Endelig skal jeg som det allersidste nævne, at jeg tror, vi har behov for at afsætte en særlig pulje til uddannelse og fornyelse. Det er muligt, at vi i højere grad skal trække også på arbejdsmarkedets ressourcer i den forbindelse, og jeg vil her godt minde om, at man i Sverige faktisk har lavet en sådan fornyelsesfond, som rummer op til 8 mia kr. Det kunne være, at der dér var nogen inspiration at hente for os i folketinget.

(Kort bemærkning).

Søvndal (SF):

Jeg synes, hr. Estrup kom med et på nogle punkter godt kritisk indlæg især over for de hensigterklæringer, der foreligger, som er meget lidt konkrete, og det er det, der giver mig anledning til et par spørgsmål. Jeg tænker på de kritiske kommentarer til redegørelsen, ikke så meget til SiDs og KADs rapport, den synes jeg nok kunne give overvejelser om nogle helt andre ting.

Hr. Estrup nævnte, at de radikale ville kigge noget mere på AFs rolle, åbenbart af lidt angst for de besparelser, der er sket, og jeg vil stille det spørgsmål, som fru Jytte Andersen stillede før: vil de radikale være med